

Година IV. Книжки VIII и IX.

Редакционни съобщения.

Завърши четвъртата годишнина.

Съ настоящитѣ VIII и IX книжки завършихме *четвъртата годишнина на сп. „Витлеемъ“.*

Най-учтиво молимъ ония, които по една или друга причина не сж се издължили до сега за списанието и библиотеката му, да се издължатъ, по възможность до края на месеца и ни услужатъ съ лептата си въ трудната ни задача.

Петата годишнина — юбилейна.

Отъ 1 октомврий списанието *„Витлеемъ“* ще започне *петата си годишнина.* Тая годишнина на списанието правимъ *юбилейна,* съ специаленъ юбилеенъ брой за Рождество Христово.

Надѣваме се, всички наши абонати и настоятели да останатъ такива и презъ нея година и положатъ грижи за разпространението на списанието между свои познати и близки.

Списанието значително подобрено ще струва пакъ *30 лв. предплатени.*

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ:

Поч. Председатель: † **Митрополитъ Симеонъ.**

Председатель: **Архимандритъ Инокентий.**

Членове: Протоиерей **М. К. Ханджиевъ,** свещеникъ **П. Икономовъ,** свещеникъ **К. Кожухаровъ,** свещеникъ **Ст. п. Юрдановъ.**

Главенъ редакторъ: **Мл. Георгиевъ.**

Религиозно-нравствено списание за деца.

Година IV. **Варна 1926 год.** Книжки VIII и IX.

Твоя съмъ...

Твоя съмъ азъ, Христе Боже, —
Твоя рожба и дете;
Разгърни ми ти сърдцето
Всѣки въ него да чете.

Който иска нека види
Менъ дѣлата — жътва плодъ,
Че въ огрѣнъ ме пѫть Ти водишъ,
Че ми сочишъ въ злото бродъ...

Християнка съмъ и вѣрвамъ
Само въ Правдата света,
Тя животъ е, блѣнъ и смисъль, —
Врагъ на всѣка суета...

Л. Бобевски.

Господъ Богъ Саваотъ.

Преди Христа само евреитѣ се молѣли на единъ Богъ—Твореца на свѣта, а всички други народи били идолопоклонци.

Богъ е единъ и на всѣкжде, твърдѣли евреитѣ, а идолопоклонцитѣ имъ се надсмивали и подигравали.

Когато еврейското царство подпаднало подъ римска власть, нѣколко евреи отишли въ Римъ при императора Траяна съ нѣкаква молба. Между тия евреи имало и единъ свещеникъ. Траянъ като го видѣлъ, начумерилъ се, понеже счелъ за обидно на неговитѣ богове, да влиза при него свещенослужитель на еврейския Господъ Саваотъ. И въ своето озлобление обърналъ се къмъ свещенослужителя съ тия муми:

„Вие твърдите, че вашия Бгъ е навсѣкжде. Азъ искамъ да го видя. Покажете ми го или се махвайте отъ тукъ!“

Свещенослужителтъ се поклонилъ и смирено казалъ: „Елате съ мене“.

Това било презъ лѣтото къмъ обедъ.

Слънцето стояло високо на безоблачното небе и съ своя златистъ блѣсъкъ обсипвало всичко по земята.

Когато били вече въ обширния паркъ на двореца, свещенослужителтъ казалъ на Траяна: „Погледни нагоре!“

Траянъ вдигналъ глава и ослепителнитѣ слънчеви лжчи изведнажъ блѣснали въ очитѣ му. Примигалъ безъ да ще и сълзи потегли по странитѣ му.

— Какво правите, гнѣвно извикалъ Траянъ, вие искате да ослепите очитѣ ми!

— Слънцето, Ваше Величество, е творение на Оногова, Когото искате да видите. Ако вашитѣ очи сж тъй слаби и не могатъ да устоятъ предъ неговия блѣсъкъ, то какво би станало съ тѣхъ, ако видѣха лицето на Господа Бога Саваотъ, Който е творецъ на слънцето и всичко що виждаме?

Н. Касаковъ.

Покаяние и молитва.

Чрезъ устата на пророкъ Исайа, Богъ казва:

„Омийте се, очистете се; махнете отъ очитѣ Ми злитѣ си дѣяния; престанете да правите зло; научете се да правите добро, търсете правда, избавяйте угнетенъ, защищавайте сиракъ, застжпвайте се за вдовица.

Тогава дойдете и ще отсждимъ. Да бждатъ грѣховетѣ ви като багрено — като снѣгъ ще избѣля; да бждатъ червени и като пурпуръ, — като вълна ще избѣля".

Да! За Бога всичко е възможно! Нека паднемъ на колене предъ Него и Му откриемъ чистосърдечно и най-лошитѣ си помисли и дѣла. Той ще отсжди и ни прости.

„Прочее, сторете плодове достойни за покаяние", (Ев. отъ Лука чл. 3 ст. 7). викаше Исанъ предъ лицето на Спасителя въ пустинята.

Чистосърдечното покаяние, обещанието презъ *сълзи*, да се не повтори вече никога стореното прегрѣшение, е достатъчно за Бога, както казва: „Грѣховетѣ да бждатъ и като багрено, — като снѣгъ ще избѣля; да бждатъ червени и като пурпуръ, — като вълна ще избѣля".

Не за това ли и Иисусъ Христосъ каза притчата за „Блудния синъ"?

„Татко! рече блудниятъ синъ на баща си, съгрѣшихъ противъ небето и предъ тебе, и не съмъ вече достоенъ да се нарека твой синъ".

А баща му, като го видѣ, домилѣ му; хвърли се на шията му и го обцѣлува, като поржча на слугитѣ си: „Изнесете най-хубавата премѣна и го облечете, и дайте пръстенъ на ржката му и обуща на нозетѣ; па докарайте и заколете угоеното теле: нека ядемъ и се веселимъ, защото тоя мой синъ мъртавъ бѣше, и оживѣ, изгубенъ бѣше, и се намѣри". (Ев. отъ Лука, гл. 15, ст. 21—24).

Всички, мои мили братчета и сестрички о Господа Нашего Иисуса Христа, сме грѣшни, кой повече, кой-по-малко. Но това не е причина да се отчайваме и странимъ отъ Църквата. Иисусъ Христосъ дойде, именно, за грѣшницитѣ, както казва Самъ: „Не съмъ дошелъ да призова праведници, а грешници къмъ покаяние". (Ев. отъ Лука, гл. 5 ст. 32).

Къмъ насъ грѣшнитѣ и нашитѣ братя и сестри, отдавна заминали въ своето вѣчно жилище, Иисусъ протегна спасителната Си ржка. Протегна ни ржка, за да ни извади отъ бездната на грѣха, въ който волно или неволно, съзнателно или несъзнателно сме паднали. Какво ни пречи да поемемъ Неговата ржка и се опремъ на нея за нашето спасение чрезъ покаяние и молитва?

Не се искатъ отъ насъ, кой знае какви жертви, — само съзнание и добра воля. Да съзнаемъ окаяното си положение и решимъ да скъсаме съ досегашното си безразличие. Да се изповѣдаме презъ духовника, да се обѣщаемъ, че никога вече не ще повтаряме сторенитѣ — волно или неволно, грѣхове и чрезъ молитвитѣ на майката Църква и чрезъ нашитѣ молитви за прошка отъ Бога, ние ще бждемъ спасени.

Много примери знае Църквата, много примери знаемъ и ние, които свидѣтелствуватъ за спасението на много грѣшници и то такива, за които никой не би посмѣлъ да каже, че ще бждатъ спасени. Единъ такъвъ е самъ Свети Апостолъ Петъръ, който три пжти се отказа отъ Христа до първи пѣтли, но после горко плака и се моли да му прости Богъ това прегрѣшение. И му биде простено.

И тъй, мили мои, покаянието не е нито тежка, нито скжпа работа. Достатъчно е да кажемъ само че сме сгрѣшили и да пролѣемъ две искренни сълзи за стореното, съ искренно обѣщание, че вече не ще го повторимъ, за да бждемъ спасени. Доказателство е

Нееманъ.

Нѣкога сирийски царь билъ Нееманъ. Разболѣлъ се отъ проказа. Никой не можалъ да го изцѣри. Казали му да отиде при пророкъ Елисея съ пълно разкаяние за всичко сторено отъ него противъ Божия законъ и той ще го изцери.
Взелъ Нееманъ 10 кисии съ сребро, 6 хиляди жълтици и 10 ката най-хубави и скжпи дрехи и тръгналъ за при Елисея. Съ

паритѣ и дрехитѣ. Нееманъ смѣталъ, че ще откупи грѣховетѣ си и ще бжде изцѣренъ.

По пжтя Нееманъ плакалъ и се молѣлъ, като се мжчелъ да си припомни всички извършени отъ него грѣхове. Да не забрави нито единъ, когато се яви предъ пророка.

Тия негови сълзи и искренно разкаяние били достатъчни за Бога. По Негово внушение Елисей, като чулъ, че Нееманъ иде при него, за да бжде изцѣренъ отъ проказата, пратилъ да му кажатъ, да не си прави трудъ да идва толкова далече, а да спре при рѣката Иорданъ и се окъпе въ нея 7 пжти и ще бжде здравъ. Направилъ това Нееманъ и се очистилъ отъ страшната болесть, безъ да даде нѣкому нѣщо отъ онова, което носѣлъ съ себе си за тая цель.

Тъй е било, тъй е и сега. Богъ не иска отъ насъ подаржци или откупи за милоститѣ си, а само едно – искренно покаяние, сърдечна молитва и дълбока вѣра.

Чули сте отъ Евангелието: „Ето нѣкои донесоха на постелка единъ човѣкъ, който бѣ разслабенъ, и се опитваха да го внесатъ и сложатъ предъ Него — Иисуса; и като не намѣриха отде да го внесатъ, поради навалицата, качиха се на връхъ кжщата и презъ покрива го спустнаха съ постелката насрѣдъ предъ Иисуса.

И той като видѣ вѣрата имъ, рече му: човѣче, прощаватъ ти се грѣховетѣ". (Ев. отъ Лука, гл. 5 ст. 18—20).

Разслабениятъ стана, взе това на което лежеше и си отиде, като славѣше Бога. Тъй ще бжде и съ всѣкого отъ насъ, който се покае и заживѣе за Бога и за Неговата правда; силно и искренно да повѣрва въ изкупителната жертва на Неговия Единороденъ Синъ, Господа нашего Иисуса Христа и въ останалитѣ дни отъ живота си се старае всячески да изпълнява волята Му, изказана чрезъ устата на пророкъ Давида въ

Псаломъ 36.

1. Не ревнувай на злодѣйцитѣ, не завиждай на ония, които вършатъ беззаконие,

2. защото тѣ като трева ще бжатъ скоро покосени, и като зеленъ злакъ ще повѣхнатъ.

3. Уповавай се на Господа и върши добро; живѣй на земята и пази истината.

4. Утѣшавай се съ Господа и Той ще изпълни желанието на сърдцето ти.

5. Предай пжтя си на Господа и Нему се уповай, и Той ще извърши

6. и ще изведе като свѣтлина твоята правда и твоята справедливость — като планина.

7. Покори се на Господа и Нему се надѣвай. Не ревнувай на оня, който успѣва въ пжтя си, на човѣкъ, който лукавствува.

8. Престани да се гнѣвишъ и остави яростьта; не ревнувай до толкова, че да правишъ зло,

9. Защото тѣзи, които вършатъ зло, ще бѫдатъ изтрѣбени, а ония, които се уповаватъ на Господа, ще наследатъ земята.

10. Още малко, и нечестивеца не ще го има; ще погледнешъ на мѣстото му, и нѣма го.

11. А кроткитѣ ще наследятъ земята и ще се насладятъ съ много миръ.

12. Нечестивецътъ замисля зло противъ праведника и скърца зѫби противъ него,

13. а Господъ се надсмива надъ него, защото вижда, че деньтъ му иде.

14. Нечестивцитѣ вадятъ мечъ, изопватъ лѫка си, за да повалятъ бедния и сиромаха, за да прободятъ ония, които вървятъ по правъ пѫть:

15. мечътъ имъ ще се забие въ тѣхното сърдце, и лѫковетѣ имъ ще се пречупятъ.

16. Малкото у праведника е по-добро отъ богатството на много нечестивци,

17. защото мишцитѣ на нечестивцитѣ ще се сломятъ, а праведницитѣ Господъ подкрепя.

18. Господъ знае днитѣ на непорочнитѣ, и тѣхното притежание ще пребѫде вѣчно:

19. въ усилно време нѣма да бѫдатъ посрамени и въ гладни дни ще бѫдатъ сити:

20. а нечестивцитѣ ще загинатъ, и враговетѣ Господни като агнешка тлъстина ще изчезнатъ, въ димъ ще изчезнатъ.

21. Нечестивецътъ взема въ заемъ и не връща, а праведникътъ се смилява и дава,

22. защото благословенитѣ отъ Бога ще наследятъ земята, а проклѣтитѣ отъ Него ще бѫдатъ изтрѣбени.

23. Господъ укрепи стѫпкитѣ на такъвъ човѣкъ и благоволи къмъ неговитѣ пѫтища:

24. кога да падне, не пада, защото Господъ го подържа за рѫка.

25. Бѣхъ младъ, вече остарѣхъ, и не видѣхъ изоставенъ праведникъ, нито потомцитѣ му хлѣбъ да просятъ:

26. той всѣки день се смилява и на заемъ дава, и неговото потомство ще бѫде благословено.

27. Избѣгвай злото и върши добро, и ще живѣешъ вѣчно:

28. защото Господъ обича правдата и не остава Своитѣ светии; тѣ вѣчно ще бѫдатъ запазени; (а беззаконницитѣ ще бѫдатъ изхвърлени) и потомството на нечестивитѣ ще бѫде изтребено.

29. Праведницитѣ ще наследятъ земята и ще живѣятъ вѣчно.

30. Устата на праведника изказва премѫдрость, и езика му изговаря правда.

31. Законътъ на неговия Богъ е въ сърдцето му; стжпкитѣ му нѣма да се поклатятъ.

32. Нечестивецътъ дебне праведника и търси да го умъртви;

33. но Господъ нѣма да го предаде въ негови ржце и нѣма да допустне да го обвинятъ, когато бжде сжденъ.

34. Уповавай се на Господа и се дръжъ о Неговитѣ пжтища: и Той ще те въздигне, за да наследишъ земята; и когато бждатъ изтребени нечестивцитѣ, ти ще видишъ.

35. Видѣхъ страшенъ нечестивецъ, какъ се шириле като вкоренено многоклонесто дърво;

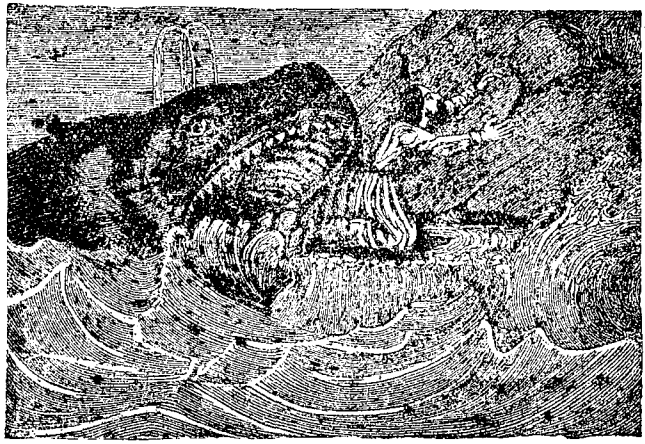
36. но той премина и го нѣма; търся го, и го ненамирамъ.

37. Наблюдавай непорочния и гледай праведника, защото бжднината на такъвъ човѣкъ е миръ:

38. а беззаконницитѣ всички ще бждатъ изтребени; бжднината на нечестивцитѣ е гибелъ.

39. Отъ Господа е спасението на праведницитѣ. Той е тѣмъ защита въ скърбно време:

40. и ще имъ помогне Господъ и ще ги избави: ще ги избави отъ нечестивцитѣ и ще спаси, защото Нему се уповаватъ.

Къмъ кой разказъ отъ библията се отнася тая картина?

Най-голѣмото зло.

мало нѣкога въ Персия единъ царь, който се отличавалъ съ своето благочестие.

— Да бѫде човѣкъ царь, това е най-голѣмото щастие, често си казвалъ той, и веднага се запитвалъ, но кое е най-голѣмото нещастие — най-голѣмото зло?

Много мислѣлъ царьтъ върху тоя въпросъ, много отговори наредилъ, но като че ли нито единъ не му харесвалъ. Решилъ да се справи съ най-ученитѣ си хора въ държавата.

Далъ нареждане и всичкитѣ учени се събрали въ двореца.

— Отъ васъ, любезни господа, искамъ отговоръ на въпроса — кое е най-голѣмото зло? — казалъ имъ царьтъ.

Ученитѣ цѣли два дни обсѫждали въпроса и се раздѣлили на три групи.

Първата група учени казвали:

— Най-голѣмото зло е старостьта, придружена съ немощь на тѣлото и отслабване на умственитѣ способности отъ сиромашия и болести.

Втората група — казвали:

— Най-голѣмото зло е да бѫдешъ беденъ и да нѣмашъ надежда да се отървешъ отъ бедностьта; да бѫдешъ боленъ и отгоре — нетърпеливъ.

Третата група — казвали:

— Най-голѣмото зло е да гледашъ смъртьта предъ себе си и да знаешъ, че си прекаралъ живота си безъ да си направилъ нѣщо, за да наследишъ вѣчния животъ.

Царьтъ изслушалъ съ най-голѣмо внимание мненията и на тритѣ групи учени хора, но похвалилъ и щедро наградилъ третата група, като казалъ:

— Длъжни сме да живѣемъ винаги съ мисъльта, че ще умремъ и че ни чака вѣченъ животъ, споредъ дѣлата ни на земята.

Свещ. П. Икономовъ.

Най вѣрния другарь и съпѫтникъ

Въ Залбургъ преди хиляда и повече години, живѣелъ единъ младъ художникъ на име Людвигъ Рихтеръ. Веднажъ той стоялъ въ стаята си много угриженъ. Сърдцето му го теглило къмъ красивата и слънчева страна Италия, копнежъ на всички художници. Отъ нѣколко седмици вече билъ готовъ за тамъ, но нѣмалъ вѣренъ другарь за съпѫтникъ. (Пѫтуването по онова време било много трудно и опасно. Не било за самъ човѣкъ).

Въ това време, нѣкой почукалъ на вратата. Людвигъ се обадилъ „влѣзъ“ и въ стаята пристѫпилъ единъ човѣкъ отъ средня възрасть съ грубо кокалесто тѣло и широко лице, по което се четѣло честность и способность.

Непознатия човѣкъ, следъ като се извинилъ, помолилъ Людвига за помощь.

Людвига останалъ очуденъ.

Непознатиятъ забелезалъ това и му казалъ:

— Не се чуди, господине! Голѣмо нещастие ме принуди да търся хорската подкрепа. Азъ бѣхъ кормчия на единъ холандски корабъ. Корабътъ потъна въ Адриатическо море, а азъ спасенъ по чудо, принуденъ съмъ по сухо да отида въ отечеството си.

— И пѫтувате съвършенно самъ? го запиталъ Людвигъ.

— Не, господине! Азъ имамъ твърде вѣренъ другарь и съпѫтникъ — Господа нашего Исуса Христа. Той ме закриля и показва пѫтя, съ Него се съветвамъ и разговарямъ. Неговото свето Евангелие е моя пѫтеводитель.

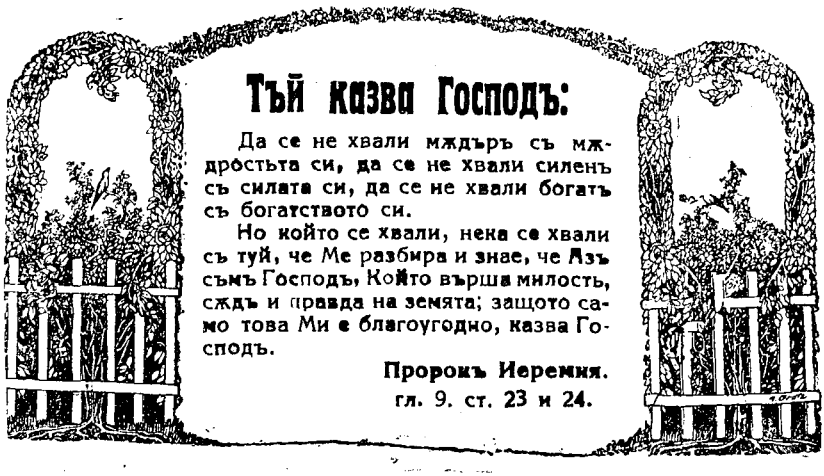
Думитѣ на непознатия кормчия запалиха въ сърдцето на Людвига една искра, която се разрастна въ буенъ пламъкъ, който осветли цѣлия му душевенъ миръ.

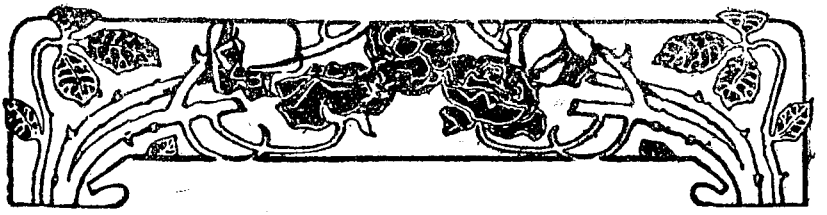
До тогава младиятъ художникъ се скиташе самъ изъ житейската тъмнина. Понятието му за Бога бѣше смътно и неопредѣлено. Знаеше само това, че Той сѫществува тамъ нейде надъ звездитѣ, но че е най-вѣренъ другаръ и съпѫт-

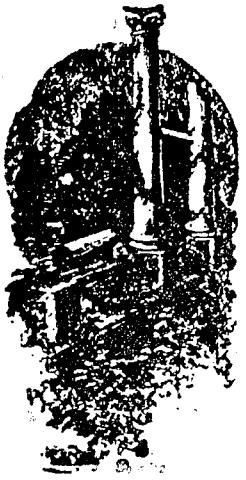
никъ въ живота, а свѣтото Му Евангелие — най добрия пжтеводитель, това бѣше тайна за него.

Тая неочаквана срѣща направи Людвига искренно чадо Божие, а изкуството му го увѣнча съ слава, като такова, което дава изразъ на душа, която е намѣрила своя най-вѣренъ другарь и съпжтникъ и то не само за до Италия, но и за отвъдъ свѣта.

Превелъ отъ немски: **Н. Касаковъ.**

Фарисей.

I.

ощь необикновенна и странна се спускаше надъ Иерусалимъ. Звѣздитѣ свѣтѣха, но тѣхната трептяща блѣда свѣтлина още повече усилваше страха, тъй като се явиха много рано — тогава, когато трѣбваше да свѣти още слънцето, въ момента когато Великия праведникъ — Иисусъ отъ Назаредъ въ страшни мжки умрѣ на кръста.

Стана късно, но градътъ не заспиваше. Вълнуваше се отъ небеснитѣ знамения, които съпроводиха смъртьта на Иисуса. — Тъмнина посредъ слънчевъ день, земни трусове, пропуквания на скали и възкресение на мрътви. Благоразумнитѣ се удряха по гърдитѣ и думаха: „Наистина, разпънатиятъ Назорянинъ билъ праведникъ", като добавяха, че Неговата смъртъ не ще мине безнаказано за Иерусалимъ. Всички чакаха това наказание и не слѣха.

Единъ само не се страхуваше и вълнуваше. Той бѣше фарисея Ребъ Иегуда. Като вървѣше по тъмнитѣ улици за къмъ дома си, потриваше ржце и радостно се подсмиваше. Изминатия день той считаше за единъ отъ най-щастливитѣ дни на неговия животъ, защото се осжществи желанието му. Видѣ поруганъ и оскърбенъ Този, Който въ продължение на две години не даваше мира на неговото накърнено честолюбие.

Да! Ребъ Иегуда видѣ Назорея, който се опитваше да измени закона на Моисея. Видѣ го измжченъ, битъ, плютъ, покритъ съ каль и кръвь, съ търненъ вѣнецъ на глава и сълзи. Той чу думитѣ Му на кръста: „Боже Мой, защо Си Ме оставилъ?" Чу и подигравателнитѣ думи на войницитѣ и тълпата: „Ти, който разрушаваше Божия храмъ и въ три дни го изграждаше, помогни си Самъ и слѣзъ отъ кръста!" Всичко това, като минаваше презъ ума му сега, когато по тъмнината се връщаше въ кжщи, го караше да сияе отъ радость и вика, за да го чуятъ всички въ Иерусалимъ и се радватъ съ него.

II.

Ребъ Иегуда имаше много причини, за да ненавижда Иисуса отъ Назаретъ. Преди всичко той бѣше правовѣренъ юдеинъ и строго пазеше закона Моисеевъ. Той се хвалѣше, че изпълнява всѣка буква на закона. И действително, никой не можеше да съперничи съ него въ това: никой съ такава точность не предаваше десетата часть отъ приходитѣ си въ храма, като него; никой не се молѣше тъй много и нѣмаше мазоли по колената и челото си отъ поклони, като него; никой не носѣше такава дълга свещена дреха и широкъ поясъ, изпъстрени съ изречения отъ свещеното писание, като него; и най-после, никой тъй строго не пазѣше сжботата, като него.

Въ всѣко отношение той мислѣше себе си за пръвъ угодникъ Божи, когото всички трѣбва да почитатъ, да го иматъ за примеръ въ живота си и свой съветникъ, а то? — Нѣкакъвъ си дърводѣлски синъ отъ Назаредъ се яви и съвсемъ го обезличи.

„Не по Моисеевия законъ: зжбъ за зжбъ, око за око, казваше Той, а любовь да има между хората. Ударатъ ли те отъ едната страна, обърни и другата. Обичайте враговетѣ си, благославяйте ония, които ви проклинятъ, добро правете на ония, които ви мразятъ, и молете се за ония, които ви обиждатъ и гонятъ".

Не веднажъ Ребъ Иегуда и неговитѣ единомишленици се опитваха да влѣзатъ въ прение съ Него, но Той всѣкога ги побеждаваше съ своето обаятелно красноречие.

Въ неговитѣ думи имаше нѣщо, което проникваше въ сърдцето и трогваше. Очарование блестѣше по Неговото красиво и кротко лице. Всѣки, който го видѣше, веднага тръгваше следъ Него и скръбьта му се обръщаше въ радость, сълзитѣ — въ усмивка.

Всичко това караше стария фарисей Ребъ Иегуда до полуда отъ злоба и ненависть. Потърси случаи, да Го предаде на июдейското правосждие — синедриона, но не намѣри. Опита се съ други, за да го предаде на римскитѣ — Пилата, но и тамъ удари на камъкъ. Попита Го веднъжъ трѣбва ли да плащаме данъкъ на кесаря. Иисусъ му поиска една монета и като я разгледа, попита го:

— Чий е този образъ върху монетата?

— На Кесаря, отговори Ребъ Иегуда.

— Давайте кесаревото кесарю, а Божието — Богу, кротко му отговори Иисусъ.

Ребъ Иегуда остана изненаданъ отъ тоя отговоръ и се отстрани отъ Него подъ градъ отъ насмѣшки на народа и децата, които бѣха около тѣхъ и чуха това.

Отъ този моментъ Ребъ Иегуда реши на всѣка цена да погуби Иисуса.

III.

— И трѣбва да Го погубя. На всѣка цена трѣбва да Го погубя. Той съ своето очарование вкара въ грѣхъ моята единствена дъщеря Лия. Да не ме викатъ Ребъ Иегуда, ако не направя това.

Ребъ Иегуда, когато взе това решение, живѣеше близо до Капернаумъ на брѣга на Генисаретското езеро. Тукъ въ кѫща, сѫщински палатъ, обкрѫжена съ гѫсти градини отъ рози, кипариси и други разновидни растения, Ребъ Иегуда живѣеше съ жена си Саломея и едничката си дъщеря — красавица надъ красавицитѣ, Лия.

Често той се вглеждаше въ красивото лице на дъщеря си и горда мисъль обхващаше душата му. Говореше самъ на себе си: „Угоденъ съмъ на Бога, виждамъ, иначе не би ме надарилъ Богъ съ такова богатство и щастие. А Лия, моята хубава и кротка Лия, по всичко изглежда, Богъ е опредѣлилъ за майка на обещания отъ Него Месия. Кой като мене тогава? Кѫдето и да отида, само почести и слава. „Ето иде, ще казватъ, Ребъ Иегуда отъ Капернаумъ, баща на Лия, отъ която се роди Месия".

Тъй бѣше, съ такива мисли живѣеше, но тъй не стана. Попречи му Назорея Иисусъ, Който се яви въ околностьта на Капернаумъ и почна да проповѣдва настѫпването на Царството Божие.

Ребъ Иегуда знаеше за Него, но не обръщаше внимание. Стресна се, когато узна. че Лия и майка ѝ сѫ ходили при Него да Го слушатъ. Запрети имъ веднага, съ люти закани, да не ходятъ при Иисуса, но бѣше вече кѫсно. Въ кѫщата му край Генисаретското езеро зацари мъртва тишина. Като видѣ това Ребъ Иегуда, премести семейството си въ Иерусалимъ и почна да дири момъкъ за да ожени дъщеря си, но тя не прие. По цѣли дни седѣше въ стаята си унесена въ мисли, а въ очитѣ ѝ, по рано ясни и весели, сега се четѣше печаль. Често при нея дохождаха нѣкакви странни хора, което, като забележи Ребъ Иегуда, запрети най-строго, но и отъ това като не излѣзе нищо, за да не вижда дъщеря си да страда и стои въ кѫщи като затворница, махна съ ржка и я остави да прави каквото ще. Лия, оставена на свобода, по цѣлъ день скиташе изъ града, търсеше бедни и болни и имъ помагаше. Тая промѣна въ дъщеря си Ребъ Иегуда всецѣло отдаваше на ненавиждания отъ него Назорянинъ.

Сега, вече е друго. Назорея е убитъ и лежи въ гробъ запечатанъ отъ синедриона. Нищо не може да попречи на Ребъ Иегуда да стане дѣдо на Месия.

IV.

Ребъ Иегуда стигна до кѫщи и потропа. Вратата отвори стария му слуга Леви, лицето на когото бѣше уплашено и

блѣдно. Ясно бѣше, че въ семейството се е случило нѣщо, но не се решаваше да го каже.

— Какво има Леви? уплашено попита Иегуда. Леви мълчеше. Ребъ Иегуда разбра отъ неговото мълчание, че е станало нѣщо ужасно.

— Защо мълчишъ, Леви? Отговаряй! Навѣрно се е случило нѣщо съ Лия? Где е тя? настойчиво почна да пита Иегуда, като хвана Леви за ржката.

— Тя отиде съ майка си! отговори съ вълнение Леви.

— Кжде?

— При Назорея!

Дивъ ревъ се изтръгна отъ гърдитѣ на Ребъ Иегуда: „Лия! Лия“ и се втурна въ стаята на дъщеря си, падна върху възглавницата на леглото ѝ, зачупи въ отчаяние ржцетѣ си и съ прекъсванъ отъ злоба и плачъ гласъ, извика:

— Ти и мъртавъ ме победи, Назорянино!

Майчина молитва.

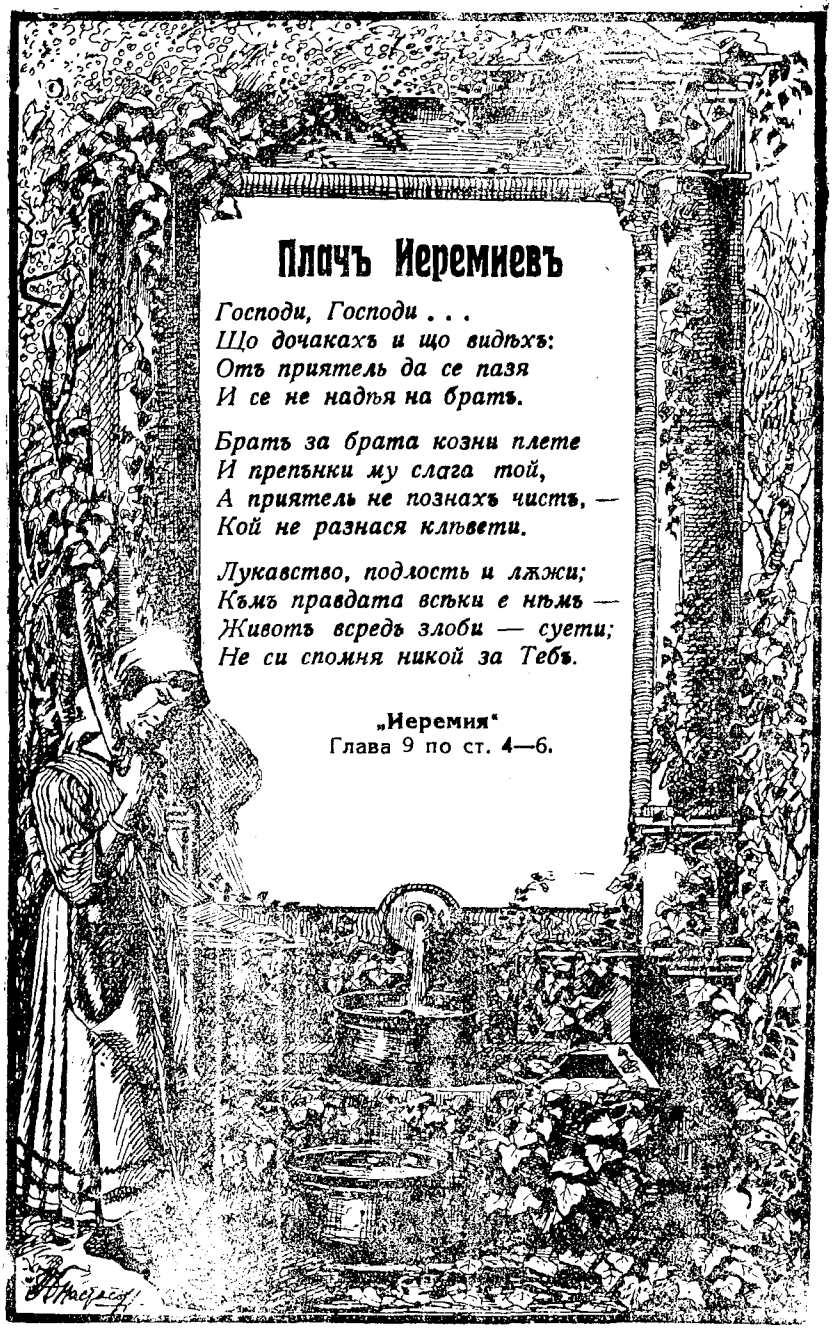
Съ дечица дребни на ржце
Тебъ, Боже, моля отъ сърдце,
Животъ ми дай и свѣтли дни
Да мина въ трудъ до старини.

Та рожбитѣ утробни менъ
Да крепнатъ въ здраве всѣки день
И да възмогватъ въ бистръ умъ,
Да ходятъ, Творче, въ прави друмъ.

И Твойто име всѣки часъ
Тѣ да възхвалятъ съ искренъ гласъ,
Че въ милость, Отче, намъ единъ
Ти жертва даде Своя Синъ.

На мойтѣ мънички деца
Дай чисти — ангелски, сърдца, —
Души отъ майска ведрина, —
Пази ги зорко отъ злина.

Л. Бобевски.

Плачъ Иеремиевъ

Господи, Господи . . .
Що дочакахъ и що видѣхъ:
Отъ приятель да се пазя
И се не надѣя на братъ.

Братъ за брата козни плете
И препѣнки му слага той,
А приятель не познахъ чистъ, —
Кой не разнася клѣвети.

Лукавство, подлость и лжжи;
Къмъ правдата всѣки е нѣмъ —
Животъ всредъ злоби — суети;
Не си спомня никой за Тебъ.

„Иеремия"
Глава 9 по ст. **4**—6.

Стариятъ дѣдо.

Чуйте, ей мънички дечица
Менъ, дѣда ви старъ,
Що благославямъ ви съ дѣсница
Предъ свети олтаръ:
— Редовно въ църква ходѣте —
Предъ Бога съ страхъ,
За ващо здраве се молете
И за ваший грѣхъ.
Той чува горе отъ високо
Сладкия ви гласъ,
Всичко що искате, дълбоко
Ще всади въ васъ.
Съ любовь живѣйте на земята —
Туй е най-скжпъ даръ;
Чиста да ви бжде душата
Предъ Божи олтаръ.

К. М. Чонкиевъ.

Божията милость.

Тъй както благодатно свети
Слънцето въ сини небеса,
Тъй както освежава цвѣта
Кристална утринна роса: —
Тъй свети Божията милость
Надъ чиститѣ детски сърдца
И пжди тжжната унилость
Отъ безгрижни имъ личица.

Ал. К. Бурмовъ—Небовъ

До господина Мл. Георгиевъ
гр. Варна.

Като се заинтересовахъ за списание „Витлеемъ“ рекохъ да напиша една статийка подобна на списание „Витлеемъ“ добра за четене отъ абонатитѣ на списание Витлеемъ която е следната.

Песенчица за деца.

Спете, спете очички
Спийте мирно, чжчички
Шурченце ви пѣе,
Мама ви люлѣе
Дѣдо господъ се навежда
Съ чуднитѣ и блѣкави крила
Мило ви поглежда.
— Кой въ туй креватче?
— Сестричка и братче,
Съ четири ржчички,
Съ четири краченца,
Съ четири очички
— Лека ношъ на всички.

Съ поздравъ, вашъ абонатъ
Стоянъ Поповъ

Забележка. Писъмцето на нашето абонатче, безъ дата и мѣстожителство, и пѣсничката му помѣстихме безъ поправки. Тѣ ще бждатъ за него единъ милъ споменъ въ старини.

Витлеемъ.

О, Витлеемъ! Свещенъ си ти!
Тогазъ, сега и за всегда!
. . . . . .
Безъ почести бѣше нѣвга ти,
Но днесъ името ти се свети;
Овчарски градъ— сжща простота,
Но подслонъ ти даде на Христа.
. . . ! . . . . . .
О, Витлеемъ! Свещенъ си ти!
Тогазъ, сега и за всегда!

Ив. Н. Ивановъ—учен. I кл.
Ст. Загора.

Пророкъ Илия и Елисей.

Въ онова време, когато Господъ щеше да възнесе Илия на небето въ вихрушка, Илия съ Елисей идѣха отъ Гамалъ.

И каза Илия на Елисея: „остани тука, защото Господъ ме праща въ Ветилъ". Но Елисей каза: „живъ Господъ и жива ти душа! Нѣма да те оставя". (Четвърта книга царства, гл. 2 ст. 1 и 2.)

И отидоха въ Ветилъ.

Тъй почва да ни разказва Библията за бележитото събитие — живъ човѣкъ въ вихрутка да бжде вдигнатъ на небето.

Човѣкътъ бѣше Илия и биде вдигнатъ предъ очитѣ на неговия ученикъ Елисей.

Илия бѣше великъ пророкъ, чрезъ когото говорѣше Богъ на човѣцитѣ и чрезъ молитвитѣ на когото ставаха голѣми чудеца.

Царьтъ на Самария падна отъ прозореца на своята горница и заболѣ. Изпрати пратеници при акаронското божество, „Веелзевула" да питатъ ще оздравѣе ли.

Богъ прати Илия да пресрещне пратеницитѣ и имъ каза: върнете се при царя и му кажете така: „Господъ казва: „нима у Израиля нѣма Богъ, та пращашъ да питатъ Веелзевула, акаронското божество? Затова отъ постелката, на която си легналъ, нѣма да се дигнешъ, а ще умрешъ".

Пратеницитѣ се върнаха и казаха тия думи на Царя. Той се разгнѣви и прати единъ петдесетникъ съ петдесеть войника да хванатъ Илия и го убиятъ.

Петдесетникътъ съ войницитѣ намѣриха Илия върху една скала въ планината. Извика му петдесетникътъ: „Човѣче Божий! Царьтъ каза: слѣзъ".

Отговори Илия и каза на петдесетника: „ако съмъ азъ човѣкъ Божий, нека падне огънь отъ небето и да изгори тебе и твоитѣ петдесетмина". И падна огънь отъ небето и изгори и него и неговитѣ петдесетмина. (Четвърта книга Царства гл. 1 ст. 10).

Царьтъ при все че научи всичко що стана, не се разкая и не се обърна къмъ Бога за прошка и умре, както бѣ казалъ Илия.

Още много чудеса ни разказва Библията за пророкъ Илия, по които всѣки се увѣрява защо тъй много се почита отъ народа и църквата и празникътъ му на 2 августъ—Илиндень, да се празднува твърде строго.

На този день пророкъ Илия е билъ вдигнатъ въ вихрушка на небето. А това ето какъ стана.

Когато Илия и Елисей минаха отвъдъ рѣката Иорданъ, Илия каза на Елисея: „искай, каквото желаешъ да ти направя, преди да бѫда взетъ отъ тебе". Елисей отговори: „духътъ, който е въ тебе, да бѫде двойно върху мене".

А той каза: „мѫчно нѣщо искашъ: ако видишъ какъ ще бѫда взетъ отъ тебе, тъй ще ти бѫде; ако ли не видишъ, нѣма да ти бѫде".

Както вървѣха и се разговаряха по пѫтя, изведнажъ се яви огнена колесница и огнени конье, и ги раздвоиха единъ отъ други, и Илия се понесе въ вихрушка къмъ небето.

А Елисей гледаше и извика: „отче мой, отче мой, колесница на Израиля и негова конница!" И вече го не видѣ. И хвана дрехитѣ си, та ги раздра на две. (Четвърта книга Царства, гл. 2 ст. 9—12).

Това е изписано на една отъ картинкитѣ що прилагаме при книжката.

Преображение Господне
19 августъ.

Морелѣчение.

На брѣга на нашето хубаво Черно море въ гр. Варна се направиха хубави морски бани съ топла и студена морска вода

Морската вода е много лѣковита. Лѣкаритѣ я препоржчватъ за много болести.

Тая година на морелѣчение въ Варна дойдоха много болни. Всѣки хубавъ слънчевъ день крайбрежието биваше усѣяно съ хора: едни се излѣгнали по пѣсъка на слънчевитѣ лжчи, а други навлезли въ морето да се кжпятъ.

Шумъ и веселие цѣлъ день. Но най-голѣмъ шумъ вдигаха и се веселѣха децата.

А отъ кжде ли нѣмаше деца: отъ София, отъ Русе, отъ Плѣвенъ и пр. Тия деца бѣха дошли съ учители и квартируваха въ градскитѣ училища. Наричатъ ги лѣтни колонии. Децата отъ тия колонии ще помнятъ догде сж живи хубаво прекаранитѣ дни въ Варна.

Конгреси.

Тая година, като никога, въ Варна станаха нѣколко конгреси:

1. **Туристически конгресъ** — на туриститѣ, ония които ходятъ по горитѣ и полята на нашата хубава родина да я опознаятъ и изучатъ.

2. **На есперантиститѣ** — тия, които изучватъ единъ новъ езикъ, нареченъ Есперанто. Този езикъ е много лесенъ за изучване и говорене. Той се изучава сега по цѣлия свѣтъ и тия, които го изучаватъ искатъ за въ бждаще на него да се разбиратъ всичкитѣ народи. Тъй напримѣръ:

Единъ българинъ и единъ японецъ, като се срещнатъ, да могатъ да се разговарятъ на него езикъ или пъкъ да си пишатъ по между си.

Есперантиститѣ казватъ: Ако всичкитѣ народи изучатъ езика „Есперанто" и съ него почнатъ да се разбиратъ, всички ще представляватъ една фамилия и ще разбератъ, че сж братя — деца на създателя.

Комуто се удаде случай, нека учи езика „Есперанто". Нищо нѣма да изгуби, а ще спечели много единъ день.

3. **На църковнитѣ служители** — пѣвци при църквитѣ, счетоводители, писари, клисари и др. Техния конгресъ се откри въ хубавия църковенъ домъ Получиха много поздравления за тѣхната ползотворна дѣйность. Централния секретарь на свещеническитѣ братства, про-

тоиерей М. К. Ханджиевъ ги поздрави лично и изказа благопожеланията на свещенството за тѣхната ползотворна работа въ родната ни църква.

Изложби.

1. **Църковна изложба** — на одежди, свещници, кръстове, кандила, кадилници и други църковни предмети, всички изработени отъ наши майстори, уреди г-нъ Ат. Топлийски отъ София въ кръщелнята на църклата „Св. Богородица".

Всичко е хубаво и изящно изработено. Хвала на майсторитѣ и уредника.

2. **Детска здравна изложба,** уредена отъ дружеството червенъ кръстъ въ салона XX вѣкъ. На тая изложба майкитѣ и бащитѣ видѣха всичко онова, което имъ е необходимо, за да отгледатъ добри и здрави деца.

Погледитѣ на всички сж къмъ децата: родители, учители, комитети — всички усилено работятъ за здравето и душата на детето.

Какво остава за детето?— Нищо друго, освѣнъ да бжде послушно и върши това, което му се сочи отъ тия, които се грижатъ за него!

Ученически лѣтни колонии.

Съюзътъ на Плавдивскитѣ ученичаски братства въ гр. Пловдивъ е взелъ похвалната и Богоугодна инициатива да уреди презъ лѣтната ваканция колония за 150 бедни деца — членове на братствата.

За цельта е използуванъ Калоферския мънастиръ, който се намира всредъ китна старо-планинска мѣстность въ политѣ на върхъ Юмрукчалъ.

Колонията се ржководи отъ двама млади интилигентни свещеници отъ Пловдивъ, двама народни учители и две госпожици, завършили педагогическия курсъ въ гр. Пловдивъ.

Децата въ колонията гледани и хранени добре, при най-добри природни условия, сж се поправили още въ първитѣ дни твърде много.

Покрай грижата на ржководителитѣ за физическото развитие на децата въ колонията обръща се сериозно внимание и за възпитанието имъ, тъй напримеръ: Посещаватъ всѣки день Божественитѣ служби въ храма подъ ржководството на своя учитель — музикантъ, взематъ участие въ пѣнето на Клира, даватъ литературно-музикални забави презъ день, презъ два и заустяватъ разкази и пѣснички съ религиозно-нравствено съдържание.

Инициативата на Пловдивскитѣ ученически братства и грижитѣ на ржководителитѣ за уредбата на тая ученическа колония заслужаватъ похвала и подражение отъ другитѣ братства въ страната ни. Пр. М. Х.

„Витлеемъ"

Списанието **„Витлеемъ"**, любезни четци, съ тая двойна книжка завръшва **четвъртата** си годишнина.

Отъ 1 октомвсий, съ Божията милость и помощь, списанието почва **петата** си годишнина, която ще бжде **юбилейна** за списанието, тъй като при най-голѣми спънки и неблагоприятни условия, можа да преживѣе четири години и встжпи въ петата.

Надѣваме се абонатчетата на „Витлеемъ" да останатъ такива и за петата му юбилейна година.

РАЗНИ СРѫЧНОСТИ.

Сходни думи.

1. Име съмъ на сѫдъ, замѣните ли ми първата буква съ К, ставамъ име на ястие.

К. Панковъ — Ново-село.

2. Съ К — градъ; съ В — документъ; съ Л — дѣдова потрѣба; съ Н — нищо.

3. Име на часть отъ дърво съмъ, замѣнитѣ ли ми първата буква съ З, ставамъ име на време; съ Д — женско име, а съ Х — друго нещо. Познайте ме!

Измислилъ: *Хр. Ст. Чорбаджиевъ.*

Въпроси.

4. Кое е това събитие, името на което се чете и отъ двѣтѣ страни?

5. Коя ламба не палимъ?

6. Кой и коя сме ние?

Гатанки.

7. Вечерь става — сутринь лѣга.

8. Хиляда братя вързани, на майка направени.

9. Нищо никакъвъ гръбльо цѣло лѣто по поле лети блага да събира, а зиме никой нищо не му дава и все по кѫтищата завира.

Пословици.

10. Който презъ лѣтото лежи, презъ зимата тича.

11. Учението въ щастие украсява, а въ нещастие — утѣшава.

Задачи.

12. Баба Мара за София се запѫтила. Нещешъ ли по пѫтя три жени срѣщнала и то всѣка жена съ по едно дете въ рѫце.

Колко души въ София сѫ стигнали?

18. ? ×× ЛЕТО

Конкурсъ.

За сржчноститѣ въ тия книжки комитетътъ опредѣли 100 награди, които ще изпрати по жребие на щастливцитѣ – били право решили или не всичкитѣ сржчности. Опитайте си шастието всички абонатчета.

Имената на щастливцитѣ ще оповестимъ въ I кн. отъ V година на списанието, която ще излѣзе презъ октомврий т. г.

Решения на разнитѣ сржчности отъ VI и VII книжки.

Сходни думи: 1. Рим — мир; 2. Волга — Олга; 3. Коприна — коприва.

Таинствена фигура:

4. С у **х** а р
к о **р** а б
с л **и** в а
И и с у с
к о **т** е л
С т **о** я н
в о **с** ъ к

Въ кръста се чете **Иисусъ Христосъ.**

Забел. Въ сржчноститѣ **Ъ** на края се изхвърля.

Съ кибритени клечици.

5.

Таинствени звезди.

6. а) Христо Ботевъ б) почина на Вола

Гатанки. 7. Параходъ; 8. паякъ; 9. очитѣ

Въпроси. 10 Една стига да е толкова дълга; 11. По гърба на слона скачатъ бълхи, но по гърба на бълхата не могътъ да скачатъ слонове.

Задачи. 12. Иванъ на 7, а Стоянъ на 8. По-голѣмитѣ деца по-мжчни задачи си задаватъ.

Ребуси. 13. Щъркелъ охлювъ яде ли? 14. ржка ржка мие, а дветѣ очитѣ.

Награди получиха:

1. Смиленъ Богдановъ, 2. Райчо Димовъ, 3. Олга Василева и Петъръ С. Коджабашевъ.

Олга Василева да съобщи № по който ѝ се изпраща списанието, за да ѝ пратимъ наградата. Безъ № много трудно се намиратъ адреситѣ, защото сж твърде много.

БИБЛИОТЕКА „ВИТЛЕЕМЪ“

Въ редакцията на сп. „*Витлеемъ*“ се намиратъ за продань следующитѣ книги:

1. Сп. „Витлеемъ“ год. I. . . . . 30 лв.
2. Сп. „Витлеемъ“ „ II. . . . . 30 лв.
3. Сп. „Витлеемъ“ „ III. . . . . 30 лв.
4. Сп. „Витлеемъ“ „ IV. . . . . 30 лв.
5. „Пресвета Дева Мария“ . . . 5 лв.
6. Календарче „Витлеемъ“ за 1926 год. . 4 лв.

За поржчки надъ 100 лв. се прави 20% отстжпка.

Пощенскитѣ разноски по изгращане на поржчкитѣ сж за смѣтка на редакцията.

Книги получени въ редакцията.

(Продължение отъ кн. VII).

9. **Трѣвна въ миналото,** брой 1. **„Пазарьтъ“.** Урежда Б. Даскаловъ. Цена 3 лв.

10. Сжщата библиотека, брой 2. „Левски въ Трѣвна“ — цена 6 лв.

11. Сжщата библиотека, брой 3. „*Роза и индустрията ѝ*“. Цена 3 лева.

12. **„Ангелъ Кънчевъ“** — кратки сведения за живота, дейностьта и самоубийството на революционера. Събралъ и наредилъ: Б. Дасклаловъ. Цена 2 лв.

13. **„Паритѣ и науката“** — отъ П. Р. Славейковъ — 1850 год. Съобщава Б. Даскаловъ. Цена 2 лв.

14. **Педагогическа Практика** — списание за учители. Редакторъ **Антонъ Борлаковъ.** Год. IV. Започва отъ октомврий. Ще даде 8 книги въ обемъ 3—4 печатни коли, голѣмъ форматъ. Годишенъ абонаментъ: за България 100 лв. за странство 120 лв. Адресъ: Антонъ Борлаковъ — Варна.

Календарче „Витлеемъ“
1927 год.

Подъ печатъ е календарчето „Витлеемъ“ (1927) год. за децата на православната църква съ подбрано съдържание и хубави картинки. Цена 4 лв.

Адресъ: Редакция „Витлеемъ“ — Варна.

До .....

.....

Въ .....

Открива се подписка

за петата (юбилейна) годишнина (1926—1927 учебна година)

на списанието

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца.

Списанието е одобрено отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ заповѣдь № 1286 отъ 1923 год. и препоржчано отъ Св. Синодъ — църк. вестн. 1923 год.

Списанието **„Витлеемъ“** презъ петата си **юбилейна годишнина** (1926—1927) ще излиза всѣки месецъ отъ *октомврий* до *юлий* съ добре подбранъ религиозно-нравственъ материалъ и хубави илюстрации.

На абонатитѣ си ще дава:

1. Деветь книжки съ хубави цвѣтни корици.
2. Три хубави цвѣтни картини съ всѣка трета книжка.
3. Една хубава стенна училищна програма съ I книжка.
4. Много награди за сполучливо разрешени задачи, ребуси и др. сржчности.

Годишенъ абонаментъ 30 лв. предплатени, а за странство 40 лв.

Всѣки, който запише най-малко 5 абоната, става настоятель на списанието и получава следния отстжпъ:

1. Който запише 5 абоната, плаща 150 лв., а получава 6 течения.
2. Между 5 и 10 абоната — задържа отъ всѣки абонаментъ по 6 лв. т. е. 20%.
3. За 10 и повече абонати — задържа по 20% и получава 1 течение безплатно.

Пари, писма и всичко що се отнася до списанието се изпраща на адресъ: **Мл. Георгиевъ,** редакторъ на списание **„Витлеемъ“** въ гр. **Варна.**

Абонаменти отъ 1 октомврий т. г. се приематъ и чрезъ т. п. станции.

Печат. и Хромолит. „Просвѣщение“ на П. Зенгиновъ. Пор. № 525.

13. Единъ баща донелъ въ една кошница 5 круши и казалъ на петьтѣ си деца: „Вие сте петь и крушитѣ сж петь, какъ ще ги раздѣлите, щото всѣки да вземе по една и въ кошницта да остане една?“ — Ха, да ви видя сега!

Кибритени клечици.

14. Съ деветь кибритени клечици направете 5 квадрата.

Таинствени лентички.

15

и	е	а	ш	т	т	с	д	и

В	е	з	р	е	р	а	о	н

л	ъ	ъ	ч	ъ	т	г	ш	а

т	м	в	и	в	а	и	и	н

Какъ ще наредите горнитѣ четири лентички, за да прочетете написаното въ тѣхъ съобщение.

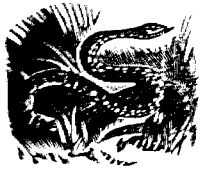
Конски скокъ.

16.

За	пе	ле	диш
емъ	го	се	та
за	пи	ни	Вит
на	на	та	ши

Ребуси.

17.

ровъ

